

LIBRIS

We know
books

Luci Coarnă

DINCOLO DE PORȚI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COARNĂ, LUCI

**Dincolo de porți / Luci Coarnă. - Târgoviște : Cetatea
de scaun, 2023**

ISBN 978-606-537-607-6

821.135.1

 **CETATEA
DE SCAUN**

refugiații de odinioară... exact oamenii „așezați” de acum. Dar poate le suntem datori tuturor celor care ne-au însoțit pe drumul vieții de emigrant să le mulțumim pentru ceea ce am învățat de la ei, pentru prietenia și căldura lor, atât la bucurie, cât și la tristețe.

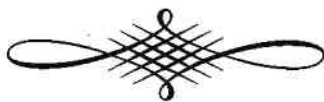
Mulțumesc Mircea, mulțumesc Lucica! Pentru claritatea, luciditatea și sensibilitatea cu care mi-ați deschis calea spre propriile amintiri.

Carmen Soare

Cuprins

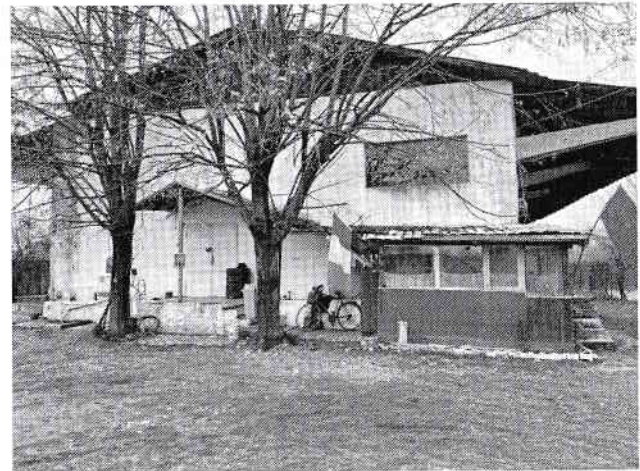
Prefață.....	9
Capitolul I ÎN GARĂ - Sfârșit de iunie - 1983	13
Capitolul II DESPRE MINE	19
Capitolul III GARA CFR I.L. CARAGIALE	31
Capitolul IV ANGAJAT LA C.F.R.	39
Capitolul V CASA - SURPRIZA NEAȘTEPTATĂ	45
Capitolul VI „GRAȚIELA A PLECAT ÎN AMERICA”	55
Capitolul VII GÂNDURI DE PLECARE	59
Capitolul VIII GHEARELE COMUNISMULUI	63
Capitolul IX „NU ADUCE ANUL CE ADUCE CEASUL”	71
Capitolul X PE DRUMURI NEȘTIUTE	77
Capitolul XI ÎNTR-UN VAGON DE MARFĂ.....	85
Capitolul XII LUPTA DIN MINE.....	93
Capitolul XIII ZIUA A 9-A.....	97
Capitolul XIV MÂNA SALVATOARE A LUI DUMNEZEU	103
Capitolul XV DUMINICA CURIOSITĂȚILOR - A 12-A ZI.....	111
Capitolul XVI APĂ ȘI CIREȘE.....	115
Capitolul XVII O ZI CU ALTE DIMENSIUNI DE TIMP	131
Capitolul XVIII O ALTĂ LUME	137

Capitolul XIX	6 DECEMBRIE 2016	157
Capitolul XX	TIHNA SĂRBĂTORILOR	163
Mulțumiri		165
Postfață		167

Capitolul I ÎN GARĂ - Sfârșit de iunie - 1983

Din fața magaziei-depozit a gării privesc, printr-o fantă de aproximativ doi centimetri, cerul. Lampioane aprinse, steluțele luminează neîncetat, deși cred că sunt de mult adormite de legănatul continuu al universului. Vântul fură miresmele teilor de la colțul magaziei și mi le dăruiește pe câte-o adiere. Ce parfum! L-am simțit în multe veri, dar niciodată în graba mea, nu l-am savurat și apreciat ca acum.

Teii din fața magaziei depozit a gării - astăzi,
proprietate privată.

„Peste dealuri, pe-un nor, plutind ca un gând

Luna trece ușor, aripi de vis legănând.

Și cu ea rătăcind, din înalt stele mii

Parc-ar spune veghind,

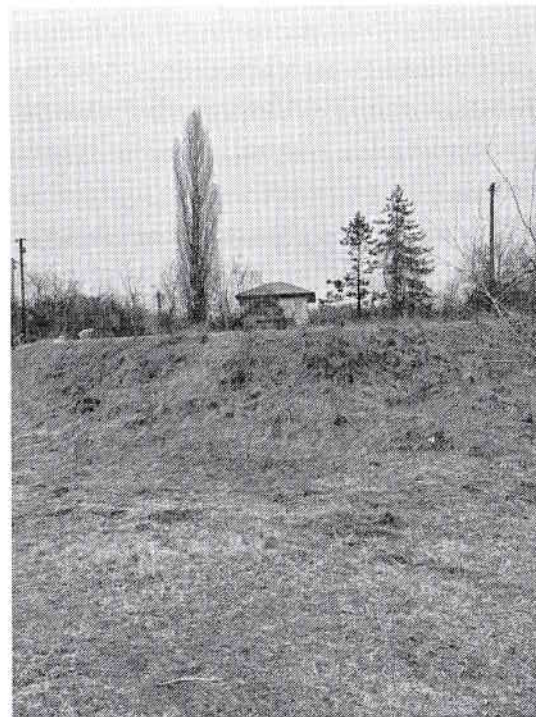
Noapte bună, copii!”

Dintr-o dată, mi-au pătruns în gând, ca o mângâiere, minunatele versuri din liedul *Cântec de leagăn* al lui Johannes Brahms.

Mi-aș fi dorit să fiu copil în acest moment... să râd, să plâng, să mă joc, să fiu răsfățat, dar nimic nu se potrivește... eu fierb în mine, de trei zile, ca o oală care clocotește și simt că mă voi sufoca aici.

Cocoșii anunțau miezul nopții. Sunt numai doi... unul al lui Moraru, altul al Floricăi, tot doi din cei opt proprietari ai caselor din spatele gării; opt angajați care primiserăm case acolo... case bune, din cărămidă, înalte, bine construite, cu grădină și cu mult câmp în spatele lor. Câmpul nu era al nostru, aparținea C.A.P.-ului, asta însemna Cooperativa Agricolă de Producție... explic pentru cei tineri, care nu au prins perioada comunistă.

În fața caselor era crescut un mal care ne izola cumva de restul lumii și ne bloca orizontul... în verdele-i minunat ni se oprea de multe ori privirea.

În acel mal ni se bloca privirea.

Pe coama lui era calea ferată care lega Târgoviștea de Ploiești și clădirea gării. Pe cealaltă parte a delușorului, nu mai exista coborâș, pământul era neted. Îl străbătea drumul național 72A, umbrit și pe stânga și pe dreapta de o pădure ușor sălbatică pe o distanță de aproximativ un kilometru.

Cocoșii parcă se întreceau și eu ascultam cântecul lor de parcă până atunci nu-l auzisem

vreodată. E drept că nu știam dacă îl voi mai auzi sau dacă pe stăpânii lor îi voi mai revedea.

Din când în când se auzea trecând câte o mașină pe stradă. Mașinile erau puține în anii aceia și benzina era din ce în ce mai greu de procurat. De aceea plecai de acasă doar la nevoie, la îndemână rămâneau tot autobuzul sau trenul. Auzeam cum personalul de 23:40 pufăie, încetinindu-și viteza; aducea schimbul doi de la Târgoviște și muncitorii de la uzina mecanică Mija... îi cunoșteam pe toți care coborau. De urcat, știam că nu vor urca prea mulți la această oră târzie din noapte.

Șuier prelung și trenul și-a pus roțile în mișcare. A trecut pe lângă mine încet, târându-și tonele de fier și luându-și parcă, cu fiecare metru trecut, rămas bun. Agitația mă cuprindea de la minut, la minut, ca o îmbrățișare sufocantă. Nu reușeam să mă liniștesc.

Păsările nopții scoteau sunete ciudate care răzbăteau din pădure până în ascunzătoarea mea. O cucuvea nu mai contenea... parcă îmi dădea un fior... ehh... păsări libere care aveau drept stăpân cerul; ce știau ele de zbaterea mea...

Eu îmi căutam libertatea... dar unde, că aici, la fel ca în toată România și pereții aveau urechi... și să ajungi la ea, la libertatea pe care mi-o doream de mai bine de un deceniu îți trebuiau planuri minuțioase, planuri lucrate cu precizie și exactitate de matematician.

Se răcorise... aerul proaspăt al nopții îmi făcea bine. Aveam și eu un plan gândit de mine, pe care l-am ținut ascuns în adâncul minții, ani de zile, ca nu

cumva cineva să mi-l descopere, să mă descopere. De aceea sunt aici unde sunt... doar de Dumnezeu, numai de El, depinde îndeplinirea lui.

Un lucru e cert... îmi începusem aventura, eram departe de un vis, dar târziu, prea târziu să mai pot da înapoi. Era încheiat primul punct din această nebunie, prostie sau cum vreți s-o numiți... Totul însemna viață sau moarte și început, dar și sfârșit... era decizia mea, era voința mea, erau socotelile mele, de care nu știa absolut nimeni... Aceste gânduri nerostite mă chinuiau de ani mulți și deveniseră venin în timp.

Momentul exact a început când am avut oportunitatea de a mă întâlni cu o hartă a Europei. Nu întâmplător am dat de ea, fiindcă în anii comunismului nu o găseai pe taraba chioșcului de ziare. Era o hartă în care granițele țărilor erau bine delimitate, unde erau marcate numele orașelor mari și nodurile importante de cale ferată. Am mângâiat de multe ori cu degetul granița Germaniei Federale, de sute de ori într-un deceniu... așa cred că se conturase visul meu... brrr... Frig sau fiori... inconștientă a tinereții sau spirit aventurier... nici eu nu știu.

Țelul meu era occidentul și eu trebuia să trec vamă după vamă neobservat și nedescoperit, altfel sfârșitul putea veni oricând, prin împușcare, printr-o condamnare pe viață sau bătăi la miliție care îți puteau aduce moartea în câteva zile.

În 1983 a trece frontiera în altă țară era un subiect de nediscutat... Granițele erau ferecate pentru oamenii

simpli... în schimb, erau deschise privilegiaților - securiști, politicieni, informatori, care făceau turism în dublu scop. Din această ultimă categorie făceau parte medici, profesori, ingineri, artiști, sportivi, uneori chiar și preoți, care făcuseră pact cu diavolul comunist.

Poate nu se numeau securiști cei ce doreau să călătorească, ci numai informatori, dar ca să primească o viză pentru excursii în țările capitaliste erau condiționați și la întoarcere erau obligați să dea declarații despre toți românii întâlniți acolo, deși de multe ori înnoptau la aceștia și profitau de bunăvoința și omenia lor...

***

Ora 02:00

Noaptea este un bun sfătuitor... speram să-mi dea puțină liniște și să mă depărteze cât mai repede de acest loc care mă ținea într-o încordare maximă...

Mă legănam în visele mele în ideea că o să adorm, dar era imposibil.

Așteptam cu nerăbdare, dar și cu teamă, să apară odată locomotiva de manevră, care să atașeze vagonul garniturii de tren ce urma să se îndrepte în direcția Ploiești Triaj.

Capitolul II DESPRE MINE

Întorc paginile timpului în ultimul veac al mileniului trecut, mai exact în 1967, anul în care am absolvit Liceul nr. 6, din Ploiești, secția reală. Ce ani! Ce povești frumoase urzea acolo adolescența! O privire mai adâncă în ochii unei colege și îmi simțeam deja trupul cum se pierde în profunzimea aceea misterioasă. Un zâmbet și căutai mii de răspunsuri... Eram trist... se terminase joaca de-a liceenii.

Am susținut examenul de bacalaureat, l-am luat și odată cu încheierea acestui capitol am realizat că în viața mea se deschide o nouă etapă, cea a maturității.

Mi se închisese o ușă pur și simplu, ferecând în spatele ei copilăria și adolescența. Ele, nemiloasele uși ale timpului, care funcționează din păcate doar într-un singur sens... se închid... mereu se închid. Ne permit să retrăim amintirile, dar ne iau dreptul de a mai pași fizic, măcar o secundă, în tunelul pentru totdeauna blocat al timpului trecut. Era un moment de regret, deși nu trebuia. Aveam toată viața în față.

Acest lucru mi-a fost confirmat și de Comitetul orașenesc Ploiești al Uniunii Tineretului Comunist (UTC), care m-a felicitat pentru majorat.

Diploma de fapt era un fel de atenționare discretă că trebuie să privesc cu seriozitate viitorii

pași, să devin om al muncii, să fiu capabil să desăvârșesc construirea socialismului, dezvoltarea multilaterală a României... sloganuri de acum tipic comuniste.

Faptul că m-am despărțit de colegi, de prieteni, de profesori mi-a provocat o durere așa de profundă că simțeam cum îmi picură lacrimi din suflet.

Profesorii acelor timpuri, ce oameni... mă înclin în amintirea lor... ce mult respect impuneau, câtă omenie, dăruire, profesionalism și demnitate ofereau. Prima dată în viață sufeream... niciodată nu simțisem ca acum suferința. Eram conștient că fiecare dintre noi pleacă pe alt drum... Unii timid, alții cu siguranță și curaj, alții nehotărâți și fără țel... Comunitatea care se

clădise în timpul celor patru ani se destrăma. Susținerea și protecția grupului pe care o simțeai, și uneori te bazai, dispărea.

Noi, băieții, mai aveam de înfruntat o barieră înaintea de a porni în necunoscutul vieții... armata care era obligatorie în anii comunismului pentru toți tinerii sănătoși fizic și mental... doi ani.

Așa se face că două luni mai târziu, în aur de octombrie, când căpșunica se transforma în must rubiniu și parfumat, am fost încorporat în armată, la marină. Aveam un fizic athletic și o constituție ușor robustă, eram plin de sănătate și vigoare, calități care probabil au dus la criteriul de selecție. Am fost dus la o unitate militară din Mangalia unde am stat trei luni și am avut privilegiul de a mă bucura de bricul Mircea, pe care îl vedeam zilnic. După această perioadă de instrucție am fost mutat în port, la Tulcea. Undeva pe Dunăre, nu departe de centrul orașului, existau mai multe vapoare militare de radă, printre care un atelier mecanic plutitor și o navă bază. Acestea constituiau de fapt o unitate militară. Cele două vapoare mai sus amintite erau cele mai mari din radă și aveau peste 70 metri lungime. Pe nava bază se aflau dormitoare pentru aproximativ o sută de soldați, bucătărie, sală de mese, băi, bibliotecă, centrală de curent proprie, stație de radio telegrafice, unde se folosea sistemul de comunicare Morse, plus alte câteva dotări... nu intru în amănunte, am vrut numai ca cei tineri, care nu au făcut armata, să-și facă o idee.